

Arrest

nr. 185 885 van 26 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van:

- de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard;
- de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 juni 2011 dient de eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag wordt op 10 maart 2014 ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.06.2011 bij schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 27.09.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen voor T. H. werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 07.03.2014 onder gesloten omslag in bijlage)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende is of er nog geen bijlage 13qq afgeleverd werd na het afsluiten van de asielprocedure, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkene/n werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan T. H. te willen overhandigen.

Reden(en) :

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN T. H. ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

[...]

1.3. Verzoekers dienen daarnaast op 4 oktober 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 13 maart 2014. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.10.2013 werd ingediend door :

[...]

+ wettelijke vertegenwoordigers van:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene n de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat Dhr. C. sinds 07.02.2011 in België zou verblijven en dat Mevr. J. sinds december 2011 in België zou verblijven; betrokkenen geïntegreerd zouden zijn; Mijnheer een cursus maatschappelijke oriëntatie zou hebben gevolgd zoals zou blijken uit het attest dat hij zou hebben ontvangen en hij ook Nederlandse taallessen zou volgen zoals zou blijken uit het deelcertificaat dd. 17.05.2013 van de gevolgde lessen bij CVO LBC te Antwerpen en hij deze lessen zou volgen ondanks de ernst van zijn ziekte en hij ter staving een attest van deelname cursus maatschappelijke oriëntatie en een deelcertificaat van de module dd. 17.05.2013 toevoegt; Mevrouw intensief Nederlandse taallessen zou volgen en zij deelcertificaten zou hebben ontvangen en er een verklaring zou worden toegevoegd van Mevr. R. B. van vzw Open School dat Mevrouw J. zou beschikken over de basis competentie van de opleiding NT2 RG 1.1. en zij ter staving deel certificaten van de module en voornoemde verklaring dd. 04.07.2013 toevoegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat hun kind hier naar school zou gaan en dat hij zou zijn ingeschreven in de basisschool Willebroek – HIMO sinds 13.01.2012 tot op heden en er ter staving een attest van schoolbezoek dd. 28.06.2013 wordt voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag van Mijnheer C., ingediend op 07.02.2011, werd afgesloten op 01.02.2012 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De asielaanvraag van Mevrouw J., ingediend op 11.01.2012, werd afgesloten op 26.09.2012 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 27.09.2012.

De duur van de procedure – namelijk minder dan één jaar voor Mijnheer en iets meer dan acht maanden voor Mevrouw – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is of dat betrokkenen gedurende een bepaalde periode onder medisch Ai hebben gestaan, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name dat Mijnheer een medisch Ai zou hebben gehad ten gevolge van zijn ziekte waarvoor hij de behandeling in België nodig zou hebben vermits hij in Mongolië geen adequate medische behandeling zou kunnen bekomen) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hun aanvraag artikel 9ter werd op 10.03.2014 negatief afgesloten. Het staat betrokkenen steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch A.I., kan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische

redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A.I. hebben gehad geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis. Bovendien werd hun aanvraag artikel 9ter op 10.03.2014 negatief afgesloten."

2. Over de ontvankelijkheid

1.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op bij gebreke aan samenhang. Zij voert aan dat de bestreden beslissingen twee onderscheiden beslissingen vormen, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen. Zij meent derhalve dat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk is.

1.2. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe om te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere. Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt in dit verband vast dat de procedures tot verblijfsmachtiging, voorzien bij de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet, van elkaar te onderscheiden procedures zijn met elk eigen beoordelingscriteria en een eigen procedure doorlopen. Er blijkt niet dat de ene beslissing een determinerende invloed heeft op de andere, derwijze deze samen zouden moeten worden behandeld.

De Raad gaat er op het eerste zicht van uit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen voor de betrokkene een groter belang heeft dan een "algemene" aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hier ter terechtzitting op gewezen, bevestigt de verzoekende partij deze zienswijze en vraagt zij dat de eerste bestreden beslissing wordt behandeld.

Het beroep wordt derhalve onontvankelijk verklaard voor wat betreft de tweede bestreden beslissing.

De Raad merkt verder nog op dat de eerste bestreden beslissing enkel gericht is tot de eerste verzoekende partij, zodat uit het hogerstaande volgt dat het beroep eveneens onontvankelijk is wat betreft de tweede verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De middelen worden hierna slechts onderzocht voor zover ze betrekking hebben op de eerste bestreden beslissing. Eerste verzoeker zet in dit verband uiteen:

"2. IN RECHTE

A. MET BETREKKING TOT DE BESLISSING D.D. 10.03.2014 OP GROND VAN ARTIKEL 9 TER VREEMDELINGENWET.

Schending van artikel 9 ter van de wet van 15.12.1950 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van de wet van 29 Juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van een administratieve bestuurshandeling. Schending van de materiële motiveringsplicht van artikel 2 & 3 van de wet 29 juli 1991.

Door eerste verzoeker werd een medische regularisatieaanvraag aangetekend verzonden op 24.06.2011. De aanvraag was gebaseerd op een ernstige ongecontroleerde astmabronchiale en het

medisch getuigschrift" werd opgesteld door dokter I.S., longspecialist in het Sint-Vincentiusziekenhuis te Antwerpen, In het bijgevoegde medisch verslag wordt vermeld:

uw patiënt lijdt zonder twijfel aan een ernstig ongecontroleerd astmabronchiale – omwille van de ernst van klachten en omwille van de ernst van de luchtwegobstructie wordt naast Op 03.08.2011 wordt een nieuw medisch verslag van dokter S. gefaxt naar DVZ met volgende mededeling ; "uw patiënt met chronische astmatiforme bronchitis en deels gefixeerde luchtwegobstructie stelt het subjectief beter onder de ingestelde therapie , Toch blijft er een belangrijke luchtwegobstructie bestaan en is patiënt zeker nog met klachtenvrij. Het hoger vermelde therapiebeleid gaat ongewijzigd verder.

Bij beslissing d.d. 27.09.2011 van verweerster wordt de medische regularisatieaanvraag van eerste verzoeker ontvankelijk verklaard.

Door de advocaat van eerste verzoeker worden regelmatig medische getuigschriften met medische attesten! gefaxt naar DVZ Brussel.

Op 26.12.2011 vermeldt het medisch attest: "het astmabronchiale bij uw patiënt verbetert zowel klinisch als longfunctioneel bij elke controle. De hogervermelde therapie moet voorlopig onveranderd worden verdergezet gezien de persisterende obstructie."

Het medisch attest van dokter S. vermeldt op 10.05.2012: "uw patiënt met ernstige chronische astmatiforme bronchitis stelt het minder goed. Hij is kortademig, piept meer en heeft een slechtere longfunctie; Mogelijk is er ook spraken van een infectie. Ik stelde hem voor op te starten met ... Patiënt verzoekt om een herconsult binnen 3 maanden;"

Het medisch attest van dokter S. vermeldt dat patiënt met ernstige chronische astmatiforme bronchitis stelt het minder goed; hij is meer kortademig, piept meer en heeft een slechtere longfunctie. Mogelijk is er ook spraken van een infectie. Ik stelde hem voor op te starten met... Patiënt verzoekt om een herconsult binnen 3 maanden,"

Het medisch verslag d.d. 19.11.2012 van dokter S. vermeldt dat patiënt erg kortademig was gedurende de voorafgaande weken, vooral bij inspanning en buiten en vermeldt dat hij enkele dagen geleden per ambulance vanuit de les Nederland naar de spoedgevallen gebracht werd te Bornem. Het medisch verslag vermeldt de resultaten van de uitgebreide onderzoeken.

Het medisch attest d.d. 22.03.2013 vermeldt volgende resultaten: "uw patiënt met chronische astmatiforme bronchitis stelt het op respiratoir vlak momenteel uitstekend; Na zijn recente hospitalisatie is zijn ESW opgeklommen en behouden op 2,7 liter of 80%. Patiënt kan zijn hoger beschreven onderhoudsmedicatie ongewijzigd verderzetten,"

Het medisch verlag d.d. 22.03.2013 vermeldt volgende bespreking: "het astma van uw patiënt is de latste weken spectaculair verslechterd. Ik stelde patiënt voor op te starten met Medrol 32 MG per dag gedurende 4 dagen,..."

Daarna volgde de ongegrondheidsbeslissing van 10.03.2014.

In het medisch advies van de arts-adviseur wordt gesteld (bovenaan bladzijde 2): „ uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 47 jarige man ernstige bronchiale astma heeft met een zeer wisselende longfunctiewaarden; Hij wordt hiervoor medicamenteus behandeld en opgevolgd door een internist."

Verder vermeldt de arts- adviseur dat de medicamenteuze behandeling en opvolging van verzoeker mogelijk is vermits de nodige artsen, onderzoeken en medicatie beschikbaar zijn in Mongolië.

De arts-adviseur komt tot volgende conclusie: uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

In de bestreden beslissing d.d. 10.03.2014 wordt gesteld dat het aangehaalde medisch probleem niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen vermits de medische elementen niet weerhouden door de arts-adviseur.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat derhalve:

- 1. Kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2. Kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft;*

De attaché komt in de bestreden beslissing tot een besluitvorming die niet weergegeven werd in de conclusie van de arts-adviseur. In de conclusie van de arts-adviseur wordt nergens gesteld dat eerste verzoeker al dan niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

De arts-adviseur heeft de plicht om conform artikel 9 ter, §1 van de vreemdelingenwet te onderzoeken of de ziekte in eerste instantie een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en in tweede instantie te onderzoeken of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende benadeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt zowel artikel 9 ter van de 15.12.1980 geschonden alsmede de materiële motiveringsplicht.

[...]"

3.2. Zoals eerste verzoeker zelf aangeeft in het middel, steunt de eerste bestreden beslissing op het medische advies van de arts-adviseur, die besloten heeft dat de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Deze beoordeling wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker voert aan dat de attaché in de bestreden beslissing tot een besluit komt dat niet wordt weergegeven in de conclusies van de arts-adviseur. De arts-adviseur heeft volgens verzoeker niet gesteld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Verzoeker kan evenwel niet worden bijgetreden. In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de aangehaalde medische elementen niet werden weerhouden door de arts-adviseur in zijn medisch advies. Dienvolgens wordt geconcludeerd dat uit het voorgelegde dossier niet kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Hieruit blijkt dat verzoekers aanvraag beoordeeld werd conform beide criteria, vermeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing is wel degelijk in overeenstemming met het advies van de arts-adviseur. Het middel is niet gegrond.

Het middel is niet-ontvankelijk in de mate het betrekking heeft op de in punt 1.3. van dit arrest genoemde beslissing.

4. Korte debatten

De eerste verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

onontvankelijk wordt verklaard, thans de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT